

stk. 3, hvorved forbudet mod, at værnepligtige, som er pligtige at møde på nærmest forestående session, rejser ud af landet uden tilladelse, ophæves. Som bestemmelsen herefter er affattet, kan de pågældende rejse ud af landet mod blot at anmelde afrejse og tilbagekomst, jfr. værnepligtslovens § 43, idet dog indenrigsministeren er bemyndiget til efter forhandling med forsvarsministeren at genindføre bestemmelsen om, at de pågældende værnepligtige ikke uden indenrigsministeriets tilladelse må rejse ud af landet.

Ved fremsættelsen af lovforslaget anførte *indenrigs- og boligministeren* bl. a.:

„I et af indenrigsministeriet nedsat *udvalg* forberedes for tiden *en gennemgribende revision af værnepligtslovgivningen*. Arbejdet hermed vil ikke kunne tilendebringes, før rammerne for den kommende forsvarsordning er endeligt fastlagt, men det må forventes, at flere af den midlertidige værnepligtslovgivnings bestemmelser vil blive foreslået optaget i en kommende ny værnepligtslov. Udvalgets arbejde er iøvrigt nu så vidt fremskredet, at et forslag til en ny værnepligtslov vil kunne fremsættes til næste efterår, såfremt forsvarskommissionens arbejde til den tid er afsluttet.

For at undgå et brud i udviklingen og under hensyn til, at værnenes og civilforsvarskorpsets behov for mandskab fortsat er betydeligt, må det derfor anses for *nødvendigt at opretholde* den midlertidige værnepligtslovs suspension af de værnepligtiges ret til uden nogen nærmere begrundelse at kræve udsættelse med at møde på session.

Det bør i denne forbindelse understreges, at forholdet ligesom efter de tidligere midlertidige love således blot er det, at de værnepligtiges ret til at *kræve* udsættelse med sessionsmødet ophæves, hvorimod det ikke er hensigten at ændre den hidtidige ordning, hvorefter værnepligtige, der kan påvise en gyldig grund derfor, efter ansøgning kan opnå udsættelse med indkaldelsen. Hertil kommer, at loven af 1945 giver indenrigsministeren adgang til også at tilstå udsættelse med sessionsmødet, når forholdene i det enkelte tilfælde måtte tale herfor.

Jeg mener at kunne sige, at disse regler hidtil er blevet praktiseret på en sådan måde, at der er taget ethvert rimeligt hensyn til de værnepligtige. Der er således altid blevet givet udsættelse til værnepligtige, der har kunnet godtgøre, at dette af hensyn til deres uddannelse, studier eller læreforhold, eller fordi de var i færd med at påbegynde en selvstændig forretning el. lign., ville være af betydning for dem.“